

hvad var det for en Bussemandsmine? Hun kendte ham slet ikke igen.

Paa Jytte havde Torben Dihmers tavse Væsen derimod en ganske modsat Virkning. Det gjorde hende selv stille. Skønt han ogsaa for hende var bleven en anden end før, følte hun ham ikke længer som en Fremmed, og denne selskabelige Ubehjælpssomhed hos den tidligere saa verdensvante Mand fik al hendes gamle Ømhed for ham til at vaagne. Hun fandt desuden, at han var bleven smukkere. Alt dette krusede Skæg klædte ham virkelig. Hun syntes, at han lignede en græsk Gud.

Mens hendes Mor og han igen begyndte at tale om Wiesbaden, sad hun og saae ud i Salen uden at følge Samtalen. Alligevel var hun ikke uopmærksom. Men det var kun selve Stemmen, hun lyttede efter, denne klokkedybe Mandsrøst, der allerede i hendes halvvoxne Alder — deres anden Sommer paa Storeholt — havde gjort et stærkt Indtryk paa hende og vakt hendes Undseelse. Hun huskede det nok! ... Forresten havde ogsaa den forandret sig ikke saa lidt. Der var kommen noget sprødt i Klang. Man kunde høre paa den, syntes hun, hvordan han i disse Aar havde lidt i Tavshed.

Efter Bordet samledes Gæsterne ude i den store *hall*, der optog hele Bygningens Midterparti og dækkedes af en mægtig Glaskuppel. Her præsenteredes Toiletterne. De eleganteste og mest nedringede af Damerne anbragte sig gavmildt i de brede Kurvestole midt paa Gulvet, hvor Herrerne gik rundt med Monoclen i Øjet og bedømte de udstillede Byster som Kendere.